CĂLĂTORIILE FANTASTICE ALE LUI

BILL GAZON

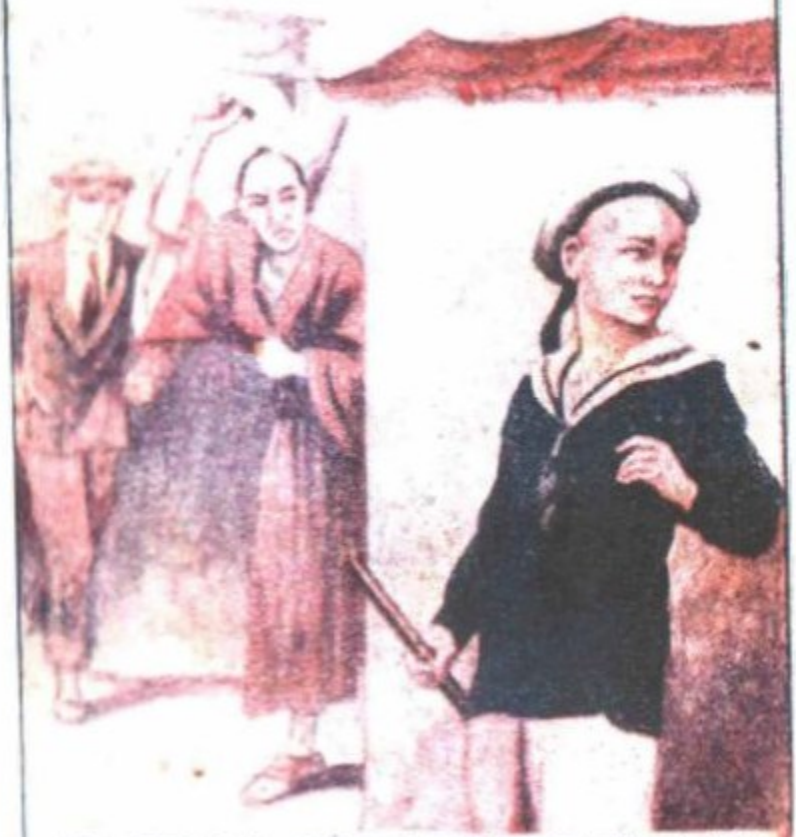

IN TARA ELEFANTULUI ALB

No. 12

CĂLĂTORIILE FANTASTICE ALE LUI BILL GAZON

ÎN ŢARA ELEFANTULUI ALB

Nr. 11

— În căutarea surorii sale pierdute —

Războiul mondial, pe urma căruia sângerează încă astăzi neamurile, a distrus temelia a mii de familii, susţinătorii lor căzând pe câmpul de luptă, iar unii membri risipindu-se la toate vânturile.

Tânărul Bill Gazon şi-a pierdut şi el părintele şi bruma de avere ce o agonisise acesta. Rămas astfel singurul susţinător al familiei, se străduie să-şi clădească o existenţă nouă. În pieptu-i însă colcăie dorul de călătorii, de întreprinderi mari, de a se avânta prin ţări străine. Pe de altă parte, mamă-sa jeleşte pe fiica ei Thea, sora lui Bill Gazon, care, când nici nu împlinise bine zece ani, a fost trimisă, cu puţin înainte de izbucnirea războiului, la o familie prietenă din Moscova, spre a-şi petrece acolo vacanţa. De atunci însă, nu se mai ştie nimic de dânsa.

Lacrimile mamei sale sădesc în inima lui Bill Gazon hotărârea de a căuta pe sora-i dispărută şi, în cele din urmă, reuşi chiar s-o convingă să-l lase să plece. Trebui însă să-i făgăduiască solemn că nu se va abate niciodată de pe calea cinstei. Şi, astfel, sprijinindu-se numai pe propriile-i puteri, porni ocolul în jurul lumii. Destinul şi datoria ce şi-o luase de a găsi pe sora sa îl purtară prin ţări străine, unde avu de înfruntat nenumărate pericole. În acelaşi timp însă, cunoscu diferite categorii de oameni şi neamuri, din proprie experienţă, mult mai bine decât din cititul atâtor cărţi de călătorie.

Cititorii noştri îl vor aprecia, prinzând imediat simpatie de dânsul şi parcurgând, în tovărăşia lui, cele mai variate primejdii, prin mijlocul ţărilor şi locuitorilor de pe toate continentele.

E fapt constatat că numai acela care e nevoit să răzbată prin înseşi forţele lui pătrunde rostul şi sufletul noroadelor, iar nu călătorul care e înarmat cu bani.

Acesta nu va vedea decât partea superficială, pe când celălalt va cunoaşte miezul. Şi Bill Gazon, pornind aproape fără nicio lescaie, ci bizuindu-se numai pe munca lui, va trăi evenimente şi va trece prin emoţii, adeseori de un tragic zguduitor, ce nu sunt date omului bogat să le guste.

Să-l însoţim!

În ţara elefantului alb

Capitolul 1
Cine e?

Bill Gazon se înapoiă obosit la hotel. Colindase toată ziua prin oraş, în speranţa de a descoperi ceva. Hoinăreala aceasta fusese
tot aşa de infructuoasă ca şi zilele precedente.

Şi, astfel, trecea zi de zi, fără să-1 apropie cât de cât de ţinta sa. Îl chinuia grija de soră .. sa. Ştia că e în pericol şi sechestrată
în Japonia. Dar unde? Aceasta era întrebarea care trebuia, în primul rând, dezlegată. Cu toate sforţările însă, nu reuşise să găsească domi-ciliul surorii sale.

Era deci silit să aştepte până-i va veni într'ajutor o întâmplare norocoasă. Aşteptatul acesta însă era un supliciu. Ce nu se putea întâmpla în vremea aceasta cu sora sa Thea!

Nu intră bine în camera sa şi sbârnâi telefonul. Î1 chema patronul său, domnul Langer, negustorul de perle şi pietre preţioase în serviciul căruia intrase. După călătoria de afaceri ce o făcuse deunăzi pentru stăpânul său, îi se acordase un concediu de câteva zile, iar acum stâpânul îl chema din nou.

- Aveţi iarăşi o însărcinare pentru mine? Foarte bine! Vasă-zică de astădată să plec la Bangkok? Perfect! Viu îndată la birou.

Se'nvioră cu o baie şi se duse la biroul negustorului de perle, spre a-şi lua în primire noua însărcinare.

- Uite dragă domnule Gazon, afacerea ce vreau să ţi-o încredinţez nu e uşoară, dar ştiu că mă pot bizui pe inteligenţa dumi-tale. Pleci cu iachtul meu în Siam, la Bangkok. Circulă svonul că prinţul Mahat Dhanar vrea să vândă nişte rubine de o deosebită mări-me şi frumuseţe. Vezi dumneata ce-i adevărat din svonul acesta şi,
dacă se confirmă, apoi prezintă-te şi dumneata cu o ofertă. Îţi dau iarăşi ca însoţitori câţiva servitori devotaţi, pe cari te poţi bizui. Te îmbarchezi mâine; când ajungi însă la destinaţie, vezi să nu te pripeşti.

Bill Gazon mai primi dela patron unele instrucţiuni privitoare la bursa pietrelor şi se duse.

A doua zi, după ce un boy îi transportă bagajul, se îmbarcă şi el pe iachtul lui Langer, unul din acele vapoare iuţi de cari se servesc comercianţii şi intermediarii în Asia, pentru a-şi putea rezolva singuri afacerile în insulele din oceanul Pacific, spre a nu atârna de cursele organizate de armatori.

Căpitanul îl văzuse adesea în biroul lui Langer şi între amândoi se legase în curând o prietenie strânsă.

De îndată ce Bill Gazon călcă pe iacht, vasul luă largul mării, îndreptându-se spre Siam.

Tânărul se retrase în cabina sa, spre a-şi despacheta bagajul. Cum îşi scotea din geamantan lucrurile şi era gata să le puie pe masă, tresări. Se afla pe ea un cuţit cu vârf, de cele pe cari le întrebuinţează artiştii din Asia în producţiile lor. De fapt, n'ar fi fost nimic surprin-zător, dar îi se păru că recunoaşte emblema de pe mâner. Puse repede de o parte lucrurile şi luă cuţitul. Pe mâner era desemnată o mână, iar
pe aceasta un balaur, pe după care erau petrecute un şnur de aur şi unul roşu.

Unde mai văzuse el asemenea cuţit?

Şezu pe sofa şi reflectă, ducându-se cu gândul înapoi. Deodată, un zâmbet îi flutură pe buze.

Cum de putuse uita? Era semnul luptătorului din Osaka. Dar cum de ajunsese cuţitul aci? Japonezul atentase la viaţa lui. Bill Gazon uitase de episodul din Osaka, dar acum îi revenise în memo-rie. Pentru ce se afla cuţitul tocmai aci? Dacă nu era o simplă întâmplare, apoi era un semn că-l urmărea vechiu-i duşman, care poate că

Pe mâner era desemnată o mână, iar pe aceasta un balaur, pe după care erau petrecute un şnur de aur şi unul roşu. (Vezi pagin.a 6).

ţinea sechestrată şi pe sora sa Thea şi avea tot interesul să mături din
drum pe fratele iscoditor.

De bună seamă că acesta era în permanenţă înconjurat de spioni, căci, altfel, cum să fi aflat duşmanul său că a plecat astăzi cu iachtul lui Langer?

Poate că era chiar pe bord un asasin tocmit?

Bill Gazon se plimbă enervat prin cabină. Cuţitul acesta pre-vestea o luptă. El însă nu era de loc dispus să fie expediat în mod
perfid pe lumea cealaltă. Dar cum să preîntâmpine atacul, dacă într'adevăr era vreunul plănuit? Îşi cercetă minuţios cabina. Poate se mai aflau şi alte semne de acestea. Totuşi nu găsi nimic. O încuie, deci şi se duse pe covertă, ca să vorbească cu căpitanul. Acesta se afla pe mica punte de comandă, tot căznindu-se să sufle din gură cercuri de fum; interesantă îndeletnicire la lumina soarelui şi când ţi-e conştiinţa împăcată.

- Ascultă căpitane, îţi mulţumesc călduros pentru nostima surpriză

Căpitanul îşi propti luleaua între dinţi şi privi pe Bill Gazon întrebător.

- Cunoşti cuţitul ăsta, căpitane ?

- Nu, dar îţi pot spune că e dintre acelea, cari servesc la ţintă şi că nu e tocmai plăcut să te trezeşti cu unul între coaste.

- Ştiu chiar că aparţine unui luptător din Osaka şi acela e duşmanul meu şi al lui Langer. Cunoşti bine echipajul dumitale?

Căpitanul ciuli urechea, observând abia acum că Bill Gazon nu glumea, ci era foarte serios şi că pe bord era ceva în neregulă.

- Cunosc pe oamenii mei tot de atâţia ani de când lucrez pentru mister Langer. Te temi că s-a urcat la bord vreun pasager clandestin?

- Da, exact.

- Dacă este un străin pe vapor, apoi voiu şti eu să-1 găsesc. N'aibi nicio grijă:

Căpitanul îşi chemă personalul pe punte poruncindu-i să scotocească prin tot vaporul. Niciun colţ nu rămase necercetat. Peste câtva timp căpitanul veni în cabina lui Bill Gazon.

- Dacă cel căutat nu s'a vârât în cufărul dumitale, apoi nu-i pe bord. Niciunul dintre oamenii mei nu cunoaşte cuţitul. Ce-i de făcut?

- Nu ştiu nici eu. În orice caz trebue să fim cu ochii în patru.

Şi Bill Gazon fluieră printre dinţi. Iată că din nou se pregătea o bom-bă, care va exploda probabil tocmai când el se va aştepta mai puţin. De sigur că la spatele luptătorului se afla altul care trăgea sforile şi ţinea straşnic să-l expedieze la strămoşii săi sau, cel puţin, să-i facă imposibilă şederea în Asia.

Eh, nu se da Bill Gazon aşa de repede bătut! Nu voia însă să-şi strice acum frumoasa călătorie cu gânduri triste şi inutile.

Favorizat de vreme, iachtul acostă curând în podul Bangkok.

Bill Gazon şedea în cabina sa, meditând cum să-şi îndepli-nească cât mai conştiincios treaba, urmând să se prezinte la cumpă-rare numai în cazul că svonul s'ar fi confirmat.

Căpitanul intră, în cabină.

- Mister Gazon, am sosit şi am acostat la cheiu.

- Perfect ! Cobor eu imediat pe uscat.

Şi Bill Gazon se urcă pe covertă. Scara de comunicaţie se şi lăsase; ezita, totuşi, să păşească pe mal până n'o şti precis de ce.

Se rezemă de balustradă şi se uită pe cheiu. Deodată, îi scăpă ţigara din gură. Zărise ascuns după nişte baloturi şi lăzi un Japonez, care se uita necontenit la scara de comunicaţie ce ducea la iacht.

Stete de se uită ţintă la acela. Japonezul nu se urnea din loc. Aştepta deci pe Bill Gazon, ca ... eh, era doar limpede ce plănuia.

Bill Gazon se hotărâ să-i facă o mică surpriză.

Chemă pe boy-u1 vaporului, un piciu insular, şi-i arătă pe Japonez.

- Ia adu tu ţeava de împroşcat săgeţi şi sperie-mi-l pe jupânul ăla galben de colo. Dar să mi-l sperii numai! M'ai înţeles ?

Boy-ul râse şi aduse curând pomenita ţeavă, pe care o mânuia cu]ndemânarea rasei sale. Vârî în ea o săgeată mică, cioantă, o puse la gură, o agită puţin şi suflă în ea. Săgeata şuieră în sbor, fluturând pe lângă spinarea Japonezului. Acesta sări în sus speriat, uitându-se zăpăcit în juru-i.

Zări pe Bill Gazon râzând cu poftă şi, turbând de furie, dispă-ru în curând în mulţimea din port.

Bill Gazon svîrli un bacşiş minunatului ţintaş şi se duse în oraş.

Bangkok, capitala regatului Siam, oferă observatorului un tablou cu totul altul decât oraşele din India de sus.

Pe Bill Gazon însă îl interesa de astă dată prea puţin aspectul acestei capitale, căci îi ardea mai mult să verifice svonul asupra in-tenţiei prinţului de a vinde rubine. Svonul se confirmă şi, precum află dela nişte neguţători locali, trebuia să se grăbească, dacă nu ţinea să rămână cu buzele umflate.

Se răcori într'un bar cu o băutură rece ca ghiaţa, îşi aprinse o ţigară şi lăsă frâu liber gândurilor.

Trebuia să purceadă la treabă. Şi nu ştia câţi alţi negustori locali se străduiau să intre în posesiuena pietrelor!

Îşi vârâ un pumn de monezi în buzunare-i din faţă şi, cu ajutorul lor îşi croi acces la mareşalul prinţului, cerând fără multe preambuluri o convorbire cu prinţul. Înfăţişarea sa impuse mareşalului şi Bill Gazon îşi văzu în curând dorinţa îndeplinită.

Capitolul 2
Un furt misterios

Când Bill Gazon ieşi din palatul prinţului, se bătu pe buzunare, bine dispus. Avea în ele tot ce voise să cumpere, ba ceva
mai mult, şi voia să ducă acum pe vapor cele cumpărate, unde să le ştie la adăpost.

Îşi făcu deci loc cu coatele prin furnicarul de pe uliţe, apucând-o spre port. Fredona vesel un cântec şi miluia darnic pe
Cerşetori. Încheiase în ziua aceea cel mai bun târg al său.

Căpitanul îl aştepta pe iacht. Îl întâmpină cu întrebarea:

- Te-ai şi înapoiat? Cum a mers?

- Mulţumesc! Am învins. Nici că se putea mai bine. Afară de asta, prinţul m'a invitat la vânătoare.

Molipsit de bucuria lui Bill Gazon, căpitanul se uită, râzând, după tânăr, care dispărea în cabina sa. Îşi umplu luleaua din nou, tot bâzâind un cântec. Vor porni, deci, în curând spre casă.

Mersese repede treaba. Gazon ăsta era un adevărat năzdră-van. Deodată tresări. Un ţipăt răguşit răzbi din cabina lui Bill Gazon, ca de om la mare strâmtoare. Căpitanul nu-şi crezu urechilor; îşi scoase însă revolverul şi sări, în salturi mari, pe trepte, în jos.

Bill Gazon şedea pe un scaun, cu corpul aplecat înainte, şi se uita ca aiurit la ceva ce ţinea în mână. Broboane de sudoare rece îi muiau fruntea. Hainele-i erau mototolite, buzunarele întoarse pe dos.
Nici nu observă că a intrat cineva. Căpitanul îşi roti ochii prin cabină; nu se vedea niciun străin. Se apropiă de Bill Gzon şi-l zgâlţâi de umeri.

- Pentru Dumnezeu, ce e cu dumneata? Ci vorbeşte odată!

Bill Gazon ridică, obosit capul. Ochii-i ardeau ca în friguri. Era alb ca şi creta. Cătă buimăcit la căpitan.

În sfârşit, se scutură parcă de o încătuşare sinistră. Ridică tremurând mâna dreaptă şi zise, cu o voce surdă:

- Uite .. . uite ce am cumpărat.

Căpitanul nu înţelese numaidecât. Luă mâna lui Bill Gazon şi o deschise, dar în acelaşi moment sări speriat înapoi.

Bill avea în mână mânerul unui cuţit, mâner pe care se afla

— Pentru Dumnezeu, ce e cu dumneata? Ci vorbeşte odată! (Vezi pagina 15).

aceeaşi emblemă de pe cuţitul care venise în mod aşa de neexplicabil

pe bordul iachtului. Cătă şi el ţintă la mâner, neputând prinde firul; ghicea însă că s'a întâmplat o nenorocire.

În cele din urmă. se reculese şi luă măneruldin mîna lui Bill Gazon.

- Ci vorbeşte odată ! Unde sunt pietrele?

Prin craniul lui Bill Gazon, gândurile fâlfâiau ca nişte roto-goale de fum în vânt. Râse prosteşte: un râs înfiorător.

Căpitanul se repezi după un burete şi spălă pe Bill Gazon pe cap cu apă rece, mereu şi mereu până ce acesta se scutură ca un câine plouat.

- Isprăveşte odată !

- Unde-s pietrele şi ce-i cu mânerul ăsta?

- Nu ştiu. Cumpărasem pietre multe, frumoase şi foarte mari; le ştiam sigur în buzunarele mele până la uşa palatului şi am venit fuga încoace, fără să mă opresc nicăieri. Şi acum ... acum n'am decât acest mâner.

- Ai fost prădat?

- Prădat? Ar fi trebuit să observ, fiindcă simt imediat cum mă atinge cineva.

-Şi, totuşi, nu se poate să fie altfel? Ce-i de făcut? Cel mai bine ar fi să ne înapoiăm de grabă acasă şi să vorbim cu mister Langer.

Bill Gazon se sculă dintr'o smucire şi-şi desţepeni oasele. O trăsătură de energie îi încreţea buzele.

- Nu! Rămânem aci. Trebue să recapăt pietrele. Dar, te rog, lasă-mă un moment singur! Vorbim noi după aceea mai mult.

Căpitanul ieşi, deconcertat şi Bill Gazon îşi lăsă capul pe masă.

Era compromis, dacă nu găsea pe hoţ. Cum însă?

Făcu să-i se perinde pc dinaintea ochilor întâmplările din ultimele ceasuri. Tratase cu prinţul în persoană. Şi acesta-1 invitase

la vânătoare. La uşa palatului avusese încă pietrele în buzunarele sale. Nu se putuse, deci, să fie jefuit decât în mulţime. Dar de ce hoţul nu-i luase portofelul cu bani, ci-şi alesese tocmai pietrele?
Trebuia dar să fi avut cunoştinţă de cumpărea efectuată.

Cine era el deci?

Nu era greu de ghicit. Mânerul o arăta. Luptătorul din Osaka era hoţul sau unul din complicii săi. Şi cât de siguri nu se vor fi sim-ţind de-şi lăsau emblema! Îşi râdeau de el! Şi să rabde el asemenea batjocură? Nu, nu! Trebuia să recapete pietrele! Sări în picioare şi-şi vârâ în lighean capul înfierbântat. Apoi se întinse pe sofa şi-şi aprin-se o ţigară, spre a-şi redobândi calmul şi stăpânirea de sine.

Veni pe covertă complect liniştit, ca şi cum nu i s'ar fi întâm-plat nimic.

- Căpitane, ies în oraş, să-mi iau înapoi pietrele.

- Merg şi cu cu dumneta. Unde-s doi puterea creşte.

-Nu, căpitane! Eu singur le-am pierdut, eu singur le voiu găsi.

Când să păşească pe scara de comunicaţie, se opri deodată. Văzuse pe boy-ul care trăsese dimineaţa o lecţie Japonezului.

- Ia vino tu încoace, boy! Îţi poţi tu aminti de JAponezul de azi dimineată şi l-ai recunoaşte?

- O, da master! Când Eny a văzut pe cineva, apoi nu-i mai uită chipul niciodată.

- Bine! Vino deci cu mine! Ia şi ţeava ta miraculoasă. Trebue să căutăm pe Japonez şi să-l găsim.

Şi Bill Gazon porni să colinde oraşul împreună cu micul boy. Cu toate silinţele lor însă, nu găsiră pe japonez. Deodată, boy-ul îl lovi cu cotul şi-l trase de gheroc.

-Uite, master!

Bill Gazon se uită în direcţia ce i-o arătă boy-ul. Japonezul sta rezemat de un perete, cu braţele încrucişate, şi râzându-i obraznic în nas. Sângele începu să clocoată în vinele lui Bill Gazon.

Se repezi la Japonez, dar cum observă acesta că Bill vrea să-1 atace o luă razna. Bill îl urmări cu boy-ul.

Japonezul era însă iute de picior, aşa că distanţa dintre el şi urmăritorii săi se mărea din ce în ce.

- Trage, boy, trage ca să nu mai poată alerga!

Piciul cafeniu mânui cu îndemânare, chiar şi în goană. Arma-i minunată, suflă şi trimise Japonezului o săgeată în pulpă. Acela se poticni şi. într'o clipă Bill Gazon fu lângă el şi i se încleştă de mâini, spre a-1 împiedeca să se apere.

- Caută-1, boy! M'a jefuit şi trebue să aibe pietrele mele.

Piciul scotoci prin buzunarele Japonezului, fără însă a găsi nimic altceva decât trei cuţite şi câţiva taeli.

Lui Bill Gazon nu-i venea să creadă. Legă pe Japonez şi-1 căută el singur, fără niciun succes însă. Unde o fi ascuns pungaşul
ăsta galben pietrele?

Bill Gazon se dete ,câţiva paşi înapoi, cu boy-ul, ca Japo-nezul să nu-i audă.

- El are, totuşi, pietrele mele şi trebue să aflăm unde le-a ascuns. Îl las din nou să alerge şi tu îl urmăreşti pe furiş. Eu voiu fi mereu după tine, ca să nu cazi într'o cursă. Dar cum facem ca să nu-ţi
pierd urma?

- Ştiu eu, master. Am la mine o pungă cu pământ roşu din care ne scoatem noi otrava pentru săgeţile noastre. Las eu să
pice pe jos câte puţin din acest pământ şi astfel se va forma o dâră după care o să te poţi conduce.

Bill Gazon fu încântat. Sgâlţâi pe Japonez şi-1 întrebă de pietre. Dar acesta n'avu decât un zâmbet

ironic. Bill Gazon prevăzuse aceasta. Îl dezlegă, îl făcu să-i simtă încă odată pumnii şi se depărtă cu boy-ul. Japonezul se ridică încet, îşi adună lucrurile şi merse în oraş, trecând rânjind pe lângă cei doi.

Şi acum începu urmărirea îndoită. Bill Gazon rămase înapoi, până Japonezul şi boy-ul, care se luase după el, dispărură. Apoi, porni, la rându-i, în urmărirea lui.

Se scurse ceas de ceas.

Se făcea tot mai întunerec şi în curând se pogori noaptea. O nelinişte puse stăpânire pe Bill Gazon, cu atât mai mare cu cât Japo-nezul făcea ocoluri. Probabil că va fi observat că e urmărit şi inducea pe boy în eroare.

Bill Gazon renunţă la planu-i initial şi alergă după cei doi. Dete în curând peste dânşii şi văzu pe Japonez dispărând fulgerător
după un zid, iar pe boy uitându-se în juru-i nedumerit.

Făcu un înconjur, ca să prindă pe Japonez din spate, şi se a-propiă încet de el.

Japonezul, care sta de pândă, ridică mâna dreaptă spre a azvârli după boy un cuţit. Bill Gazon scoase atunci browning-ul
şi-1 slobozi. Japonezul se răsuci în juru-i, în urlet de durere. Glon-tele-i sdrobise mâna dreaptă. Bill Gazon alergă la adversar, călcă pe
o picătură de sânge, alunecă şi căzu cu mâna într'o a doua.

Picăturile acestea de sânge erau însă tari ca piatra ... erau nişte rubine. Bill Gazon se uită mirat la ele. Erau rubinele sale.

Între acestea, boy-ul se încleştase de Japonez, ca să-1 împiedice să fugă. Bill Gazon se sculă şi se apropiă de Japonez.
Glontele nu-i distrusese numai mâna, ci şi mânerul cuţitului, care era gol. Enigma era dezlegată.

Japonezul îşi ascunsese prada în scobitura mânerului. Şi, în modul acesta, Bill Gazon reintrase în

posesia rubinelor sale. Se bucu-ră şi le numără! Erau toate exact. Plin de dezgust, trânti la pământ pe banditul galben, după care o luă cu boy-ul spre port.

- Eny, piciule cafeniu, mi-ai fost de mare ajutor şi te voiu răs-plăti cum se cuvine.

Străbătu vesel scara de comunicaţie cu iachtul, dar nu călcase bine pe covertă când un ţipăt îl făcu să se întoarcă. Cu mare greutate, putu feri pe boy să nu cadă în apă.

Ce se întâmplase cu băiatul, care scâncea ? Se aplecă asupra lui şi voi să-1 ridice. Dete însă peste un cuţit înfipt în spinarea boy-ului. Se dumeri pe dată ce a fost. Aruncătorul de cuţite se răzbunase.

Scoase repede cuţitul din rană, alergă cu micuţ pe bord şi strigă căpitanului să aducă nişte pansamente.

Sărmanul meu boy!

- Lasă, master, nu-i nimic! Eny se duce la strămoşii săi şi nu va trebui să mai muncească la străini şi să rabde să-l ocărească. Ai fost întotdeauna bun cu micul Eny. Te binecuvânteze Buda!

Bill Gazon mângâiă pe păr pe micul insular. Orice ajutor era prea tardiv: cuţitul pătrunsese prea adânc. Închise cu îngrijire ochii mortului.

- Am iarăşi pietrele, căpitante, dar au fost foarte scump plătite. Ţi le las dumitale în păstrare, deoarece mă duc mâine la vânătoare şi nu vreau să las pe prinţ să mă aştepte. De, nu se ştie dacă n'o să mai am vreodată de încheiat afaceri cu dânsul!

Mie însă mi-ar face mai mare plăcere să plecăm acasă.

- Nu se poate! Un refuz 1-ar jigni.

Capitolul 3
Stăpânul junglei

Bill Gazon auzise întotdeauna că în Siam cxistă elefanţi albi. Era însă dezamăgit, deoarece animalelec pe cari le vedea aci şi erau caracterizate ca albeerau de o culoare ceva mai puţin descg'hisă ecât a semenelor lor, adică numai atunci când erau curăţate de murdărie. Elefanţii albi trec drept animale sfinte şi sunt zeificaţi.

Bill Gazon se prezentă disdedimineaţă la palat: elefanţă do-mesticiţi duceau pe invitaţi la locul fixat.

De fapt, vânătoarea începuse de câteva zile. Prinţul dispusese ca locuitorii a numeroase localităţi să hăituiască turmele de elefanţi dintr'o regiune de câteva mile întindere şi oamenii goneau cu ţipete, facle, focuri şi tot felul de instrumente gălăgioase turmele de elefanţi împresurate, către o direcţie anumită.

În ziua aceasta, începea propriu zis acţiunea principală. Ele-fanţii erau mânaţi într'un ţarc numit: Khedda, unde să-şi descarce prima furie şi apoi să fie prinşi, unul câte unul, cu ajutorul unor grila-juri cu ţepi, după care începeau primele încercări de domesticire, ceea ce, fireşte, dura iarăşi câteva săptămâni.

Vânătoarea aceasta e socotită în Siam ca un fel de serbare populară.

O călăuză duse pe Bill Gazon la punctul ce-i se fixase. I se dăduse o puşcă bună, căci, adeseori, se iveau şi tigri.

Huietul şi vociferările gonacilor, precum şi răcnetele de furie şi gâfâiturile animalelor îndârjite aproape că-l ameţiră în primele momente. Lanţul de gonaci se strângea tot mai mult pe după turma încolţită. Îi şi putea vedea pe elefanţi alergând orbeşte în cursa întin-să. Avu prilejul să observe pe un bătrân elefant mascul, pentru care hăituirea aceasta

nu era ceva nou, încercând să atragă atenţia semenilor săi asupra pericolului. Ei însă nu-l ascultară.

El voi atunci să-i depărteze cu forţa, unul câte unul, dar nu reuşi. Furios, se învârti în jurul lui şi până hăitaşii să prindă de veste, rupsese el singur lanţul lor, năvălind înapoi în junglă, la libertate.

Febra vânătorii se trezi în pieptul lui Bill Gazon. Cum văzu pe elefant luând-o la fugă, se dete jos de pe locu1 unde sta cocoţat şi alergă după fiară, fără să ţie seamă de strigătele de alarmă ale vână-torilor şi hăitaşilor băştinaşi, habar neavând de primejdiile ce-l ame-ninţau în codru, pe el, vânător neexperimentat, din partea unui
elefant sălbatic.

Constată cu uimire ce repede poate să alerge un elefant. Abia de se ţinea pe urma lui. fără să observe încotro îl duce vânătoarea. Deodată, animalul se întoarse şi zări pe urmăritorul său. Vederea acelui uriaş al codrului era pentru Bill Gazon aşa de nouă şi cople-şitoare, că uită să facă uz de armă. Îşi veni în fire abia când animalul se pregăti să se năpustească asupra lui. Ochi, dar mâinile-i tremurau de enervare, aşa că glontele dădu greş.
Întărâtată la culme, de acest atac, fiara tăbărâ pe el. Ca să mai tragă a doua oară era prea târziu. Bill Gazon o rupse la fugă.

Din urmăritor devenise urmărit. Era o goană extrem de ane-voioasă pentru el, încurcându-se mereu cu picioarele în plantele acăţătoare. Masculul se apropia din ce în ce, auzea desluşit crăcile troznind sub corpul acela greoiu, precum şi gâfâitul fiarei.

Îşi mijlocul fugii, întoarse capul şi văzu trompa elefantului aproape să-1 atingă.

Ridică puşca, dar nu mai avu vreme să apase pe trăgaciu, căci

Bill Gazon o rupse la fugă. Din urmăritor devenise urmărit. (Vezi pagina 28).

fiara şi apucase arma, smulgănu-i-o din mâini. Din cauza smucirii violente, Bill Gazon căzu; nu-şi pierdu însă prezenţa de spirit şi se dete dearostogolul cu îndemânare, până după un pom mare.

Fu salvarea sa .

Spre imensa-i mirare, elefantul nu-l înhăţa, avea să afle în curând ce depărtase fiara de dânsul. O clipă însă crezu că o să-i plez-nească inima, căci un tigru se furişa încoace, din direcţia în spre care el alergase. Elşefantul zărise din întâmplare pe acest nou duşman şi-l şi atacă imediat. Până ce tigrul uimit să se poată sustrage, fiindcă el nu atacă niciodată pe un elefant

furios, acesta se servi de armă ca de o măciu-că şi-l pocni în scăfârlie.

I.ovitura aceasta sdrobi craniul tigrului şi, în trîmbiţări sălbatice, elefantul pisăgi cu picioarele duşmanu-i doborât.

Bill Gazon îşi da seama că e timpul să-şi ia tălpăşiţa şi, iarăşi n’o făcea, zăcea, neputându-şi deslipi privirea de la colosul acela teribil. Deasemenea, parcă suferise un acces de paralizie, căci nu era în stare să se mişte.

În sfârşit, se iviră vânătorii trimişi după elefanţi şi, cum văzu noul pericol, bătrânul mascul se retrase încet.

Bill Gazon fu scăpat din situaţia-i periculoasă; păţania sa a fost des-crisă în analele de vânătoare din Bangkok.

În palatul prinţului urmă, după aceea, ospătul cu care se încheia vânătoarea. Bill Gazon însă se despărţi curând de amfitrion,

grija pentru pietrele sale tot mânându-1 spre vapor. Ajuns în port, văzu iachtul încă lângă cheiu, dar scara de comunicaţie ridicată.

Ce va fi însemnând aceasta?

Să se fi întamplat vreo nenorocire?

Strigă către iacht. Cum îl recunoscu echipajul,lăsă iarăşi jos scara de comunicaţie. Dete fuga pe punte. Întâmpină pretutindeni

marinari înarmaţi.

De ce?

Sări neliniştit în cabina sa. Găsi acolo pe căpitan, într'o mână cu un revolver şi într'alta cu caseta ce conţinea pietrele.

- Dar ce e, căpitane ? De ce ai transformat iachtul într'un vapor de război ?

- Slavă Domnului că venişi! Uite-ţi pietrele. Prefer un taifun decât paza asta. Nu m'am despărţit toată ziua de cutia asta. Plecăm în sfârşit?

- Yes, căpitane, plecăm. Dar uite, un cuţit!

Căpitanul sări speriat în picioare şi se uită în juru-i. Bill râse. Căpitanul bătu furios în masă.

- Dumitale-ţi arde de glumă, mister Gazon, fiindcă ţi-ai recă-pătat pietrele. Altădată însă să-ţi cauţi pe altul care să stea să păzeas-că. Eu îţi mulţumesc de asemenea servicii. Ai tot timpul impresia sinistră că ţi-a împlântat cineva un cuţiţ într-e coaste.

Căpitanul era zorit să părăsească Banglkok- ul şi iachtul porni spre casă încă în noaptea aceea.

A doua zi Bill Gazon ieşi pe covertă aspirând lacom aerul proaspăt. Peste noapte bântuise o mică furtună, care-1 sdruncinase.

Marea era acum liniştită şi pe suprafaţa-i lină lucea lumina soarelui.

Ce frumoasă e lumea! se gândi el. Tot răul se datoreşte numai oamenilor. Şi, cum sta cufundat în gânduri, zări pe mare plutind un obiect. Ce să fie ?

Îşi îndreptă binoclul într'acolo şi distinse curând nişte scân-duri îmbinate ca o plută şi trei oameni stând pe ea ghemuiţi.

Naufragiaţi! Îl trecu un fior. Suferise şi el cândva o soartă analoagă, despre care-şi amintea mereu, precum şi de rechinii ce
mişunau aci gloată.

Chemă pe căpitan, căruia-i atrase atenţiunea asupra naufra-giaţilor. Căpitanul îndreptă imediat cursul spre scândurile plutitoare.

Iachtul se apropiă repede de naufragiaţi. Cei trei oameni cari îi văzuseră îi tot făceau semne cu batistele lor. Vaporul fu în curând lângă dânşii, stopă şi lăsă jos o luntre, în care fură luaţi naufragiaţii, cari păreau complect istoviţi.

Cum se urcară pe bord, Bill Gazon recunoscu că sunt Japo-nezi şi avu o impresie ciudată, pe care nu şi-o putu explica.

Ei povestiră că au fost surprinşi peste noapte de furtună, cu prilejul unei călătorii spre o insulă vecină,

şi că uraganal le distrusese corăbioara, iar doi camarazi de-ai lor se prăpădiseră. Cu mare greu-tate putuseră alcătui din scânduri pluta aceasta. Bucătarul vaporului le servi o gustare întăritoare, după care fură adăpostiţi într'o cameră de lângă aripa personalului, urmând să fie depuşi pe uscat, Japonia fiind aproape. Între acestea, căpitanul examinase pluta şi veni la Bill Gazon.

- Eu nu prea cred în cele ce mi-au povestit ăştia trei.

- De ce adică? - se miră Bill Gazon.

- Pluta e prea solid construită ca să fi putut fi alcătuită pe vreme de furtună, aşa că ori a fost gata înainte sau că au pornit
deadreptul cu pluta şi s'au rătăcit.

Bill Gazon se gândi mult asupra părerii exprimate de căpitan. Era ceva în neregulă. Nu scăpă din ochi pe cei trei toată ziua, fără însă să poată descoperi, în purtarea lor vreun amănunt care să întă-rească bănuiala.

După toate aparenţele, erau foarte obosiţi şi zăceau ca inerţi pe covertă, la soare. Abia pe seară se duseră în odaia ce li se desti-nase. Bill Gazon stele încă mult timp treaz. Deodată, îşi ciuli ure-chea. Parcă auzise un sgomot uşor, ce aducea cu nişte paşi de om care ar veni tiptil.

Îşi încordă auzul. Nimic! Aşa dar, se înşelase.

Legănatul vaporului îl făcu să aţipească. Să tot fi trecut o bucată de timp, când se trezi; parcă se 'năbuşea. În acelaşi timp,
simţi o mână punânu-i-se pe gură. Deschise ochii şi se sperie.

Fu o constatare îngrozitoare. Cei trei Japonezi sa1vaţi se aflau în cabina sa. Ca să strige sau să cheme ajutor, i-ar fi fost cu
neputinţă, gâtul fiindu-i strâns tot mai tare.

Unul din cei trei indivizi galbeni îl apucă de mâini, ca să le ţie ghem. El însă şi le smuci repede,

încercâud să depărteze mâna care-1 strangea de gât. Nu reuşi.

Îl pocni atunci în cap. Individul se clătină şi-i dete, pentru un
moment, drumul. Fu deajuns pentru Bill Gazon. Dintr'o opintire, se săltă în sus, svârlind la o parte pe cei trei agresori. Într'o clipă, fu jos din pat.

Cabina era mică, iar masa din mijloc restrângea şi mai mult libertatea de mişcare a luptătorilor. Tânărul îşi da seamă despre
ce e vorba şi, cu lovituri dibace de box, se apără împotriva agreso-rilor, căutând să-i înghesuie într-un colţ.

In ce-l privea, ţinea să ajungă la uşă, să iasă, s'o încuie pe dinafară şi să alarmeze personalul. Japonezii îi vor fi ghicit intenţia,
căci încercau, la rându-le, să-l trântească. El izbuti să apuce pe unul şi voi să-l ridice, ceea ce însă merse cam greu, din cauza tavanului scund. Îl svârli, deci, cu putere în partea cealaltă. În cădere, Japo-nezul răsturnă un scaun, rostogolindu-se lângă masă. Cana cu apă, ce se afla pe ea, căzu cu sgomot la pământ. Santinela de pe covertă auzi cea dintâi sgomotul. Cătă în juru-i şi apoi alergă pe scară în jos şi bătu la uşa lui Bill Gazon.

- Sir, e ceva la dumneavoastră ?

Luptătorii se priviră muţi. Îşi dădeau seamă că sunt pierduţi şi, în clipele acestea de extremă încordare, unul dintr'înşii făcu o ulti-mă încercare, sărind cu cuţitul la Bill Gazon.

Acesta prevăzuse atacul şi, cu o directă sdravănă, îl trânti la pământ.

Sări apoi la uşă, o deschise şi se lovi de santinelă, căreia-i strigă:

- Chiamă repede pe căpitan şi scoală echipajul! Piraţi pe bord!

Omul nu înţelese nimic decât cuvântul .,piraţi". Îi fu însă deajuns. Coborî pe culoar, ciocăni în cabina căpitanului, se repezi
apoi pe covertă şi începu să fluiere de să-i se umfle fălcile.

Între acestea, Bil Gazon închiase pe dinafară cabina sa. Şi iată că veni şi căpitanul. P

-Pentru Dumnezeu, mister Gazon, ce s'a întâmplat?

- Avem nişte ucigaşi pe bord, - răspuns Bill.

- Japonezii pe cari i-am salvat?

- Yes.

- Vasăzică, nu m'a înşelat presimţirea, - zise căpitanul.

Veni şi echipajul, în aşteptarea ordinelor, şi, fiindcă era de presupus că cei trei Japonezi nu se vor preda fără luptă, Bill Gazon, în dorinţa de a-şi cruţa oamenii, îi distribui pe culoar şi scară, iar el deschise, împreună cu căpitanul uşa cabinei, gata să preîntâmpine orice atac cu browning- ul în mână. Nu urmă însă nicio agresiune. Se uită cu precauţiune în cabină. Pe jos zăceau trei trupuri. Ce o fi însemnând aceasta? Vreo stratagemă a Japonezilor? Făcu lumină, dar se retrase speriat. Pe jos era un lac de sânge.

Cei trei Japonezi erau morţi. Se sinuciseseră de cum îşi dăduseră seamă că nu vor reuşi să-şi îndeplinească infama misiune.
Ştiau ce-i aşteptă dacă vor fi predaţi justiţiei şi preferaseră să se sustragă judecătorului pământesc. Bill Gazon se mută în cabina căpitanului. Cu ce ură fanatică îl urmăreau duşmanii! Ghicea cine erau acei cari tocmiseră pe cei trei Japonezi. Erau răpitorii surorii sale Thea şi mijlocitorul lor, luptă-torul din Osaka.

A doua zi, Bill Gazon văzu pe lângă coasta japoneză o coră-bioară staţionând liniştită pe mare. I se păru că o cunoaşte şi porunci ca cei trei morţi să fie astfel puşi în sicrie şi lăsaţi pe ţărm ca să poată

fi văzuţi de cei de pe corabie. În modul acesta, duşmanii săi vor înţe-lege că atentatul n'a izbutit, că el încă trăieşte şi că ridică mănuşa ce-i s'a aruncat.

Nu fură bine cadavrele coborâte în sicrie că pânzele de pe corăbioară se şi'ntinseră şi ea cârmită spre uscat. Iachtul însă îşi urmă
vechiul curs.

Gândurile lui Bill Gazon o luaseră însă cu anticipaţie spre Japonia.

Ce ştire va primi la sosirea sa?